

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2809/2025
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маја Поповић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Војкан Симић, адвокат из ..., ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања, по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 524/23 од 28.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 524/23 од 28.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 1021/2017 од 17.03.2023. године, ставом првим изреке, разведен је брак парничних странака закључен 17.10.2014. године у Београду, уписан у МКВ Општине Нови Београд тек.бр. ... за 2014. годину; ставом другим изреке заједничко дете, малолетни ВВ рођен ... године поверен је на старање мајци АА која ће самостално вршити родитељско право; ставом трећим изреке, уређени су лични односи малолетног детета са оцем на начин описан у том ставу; ставом четвртим изреке, обавезан је отац да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 20% од зараде коју остварује умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од пресуђења 17.03.2023. године па убудуће док за то постоје законски услови или се одлука не измени, сваког 01. до 15. у месецу за текући месец са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате на текући рачун законске заступнице – мајке АА; ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно преко досуђеног износа од 20% до зараде до тражених 50% зараде коју остварује умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, као неоснован; ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев туженог којим је тражио да се

заједничко дете малолетни ВВ повери оцу на самостално вршење родитељског права и уреде лични односи тако што ће малолетни ВВ проводити по седам дана сваке друге недеље са мајком, а седам дана са оцем, на начин описан у том ставу, те да се мајка обавезе да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара на рачун оца детета до 10. у месецу док ова обавеза по закону траје или је суд пресудом не измени, као и евентуални тужбени захтев о уређењу личних односа малолетног детета са мајком детаљно описан у том ставу, као неоснован; ставом седмим изреке, одбијен је предлог тужиле којим је тражила да се стави ван снаге решење првостепеног суда П2 1021/2017 од 26.01.2018. године у ставовима два, три и пет изреке решења и малолетно дете повери на чување и васпитање мајци која ће самостално вршити родитељско право и уреде лични односи малолетног детета са оцем на начин предвиђен у том ставу, те да се обавезе отац – тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 50% од зараде коју стварује умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од подношења тужбе 21.06.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као неоснован; ставом осмим изреке, одбијен је како примарни, тако и евентуални предлог за одређивање нове привремене мере о уређењу личних односа малолетног ВВ са оцем на начин описан у том ставу, као неоснован; ставом деветим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 524/23 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијене си као неосноване жалбе и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1021/17 од 17.03.2023. године у другом, шестом и осмом ставу изреке; ставом другим изреке, укинута је пресуда Трећег основног суда у Београду П2 1021/17 од 17.03.2023. године у трећем, четвртном, петом и деветом ставу изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против става првог изреке правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд оценио све жалбене наводе од одлучног значаја. Нема ни других битних повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су 17.10.2014. године закључили брак, током којег је ... године рођен њихов син ВВ. Фактичка брачна заједница престала је 15.08.2016. године. Тужила АА рођена је ... године, по занимању је ..., запослена у ... „...“ и остварује око 100.000,00 динара месечно. Осим зараде нема друге изворе приходе. Поседује непокретну имовину – стан у ... у Улици ..., површине 55 м², а живи са малолетним сином у стану који је власништво њене мајке. Поседује путничко возило „...“ ... годиште. Тужени ББ рођен је ... године, по занимању је ..., запослен је у ..., где остварује зараду од око 180.000,00 динара. Друге изворе прихода нема. Власник је два стана у ..., у Улици ... .., површине 74 м² и у Улици ... .., површине 50 м². Поседује путничко возило марке „...“ ... годиште. Малолетни ВВ рођен је ... године. Од прекида заједничког живота својих родитеља – августа 2016. године, малолетни ВВ живи са мајком, док је оца виђао најпре према договору родитеља, а због недостатка комуникације међу њима лични односи са оцем одвијају се по моделу одређеном од стране суда привременом мером.

Према налазу и мишљењу Градског центра за социјални рад - Одељење Вождовац од 28.09.2017. године, датог на основу разговора са тужиљом, као и на основу налаза Градског центра за социјални рад – Одељење Нови Београд који је обавио разговор са туженим, оба родитеља су процењена као способна да препознају и на адекватан начин одговоре развојним потребама детета. Дете је доброг општег здравља, дружељубиво и прихваћено у групи вршњака и живи у адекватним стамбеним и материјалним условима. Однос оца и детата је процењен као стабилан, а породични односи између тужиле и туженог благо нарушени, али не у мери да нарушавају раст и развој детета, али ипак представљају ризик ниског интензитета по емоционални развој детета. У најбољем интересу детета је да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, са предложеним моделом одржавања личних односа са оцем. Правноснажним решењем првостепеног суда П2 1021/17 од 26.01.2018. године, а на основу наведеног мишљења органа старатељства од 28.09.2017. године малолетни ВВ поверен је на старање тужилји – мајци која ће самостално вршити родитељско право, а однос малолетног ВВ са оцем уређен је на начин описан у том решењу; истим решењем тужени је обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа износ од 12.000,00 динара месечно почев од 26.01.2018. године, а одбијен је као неоснован предлог тужене којим је тражила да се уреди начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем, тако што би дете виђало оца у контролисаним условима у просторијама Градског центра за социјални рад, те да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа 50% од своје зараде месечно. У налазу и мишљењу Градског центра за социјални рад - Одељење Вождовац од 24.04.2018. године и прибављеног извештаја Одељења Нови Београд наведено је да су се оба родитеља обраћала органу старатељства ради регулисња виђања и дефинисања њихових односа и то тужени Одељењу Вождовац наводећи да га тужила онемогућава у виђању детета, а тужила да отац задржава дете ван договора и да не жели да га врати, што је пријавила полицији. У евиденцији тог центра налази и пријава тужиле за насиље у породици од 15.08.2016. године испољеног од стране туженог према тужилји у присуству његових родитеља, али је тужила одустала од захтева за изрицање мера како би спасила брак. Дато је мишљење да је у најбољем интересу детета да се донесе привремена мера којом би се малолетно дете поверило мајци на самосталну негу, бригу и старање, што

је и коначан предлог у поступку поверавања детета, са начином одржавања контаката између оца и детета. Према извештају Градског центра за социјални рад - Одељење Вождовац од 30.08.2021. године са извештајем ПУ „...“ датим поводом обраћања тужиље предшколској установи коју је малолетни ВВ похађао током фебруара ... године због потешкоћа у сарадњи на родитељском плану и непримереног понашања туженог – у вртићу је презентовао експлицитне фотографије мајке малолетног детета пред запосленима и због самоиницијативног одвођења малолетног дета из предшколске установе од стране оца, констатовано је након одржаног тимског састанка органа старатељства са стручном службом предшколске установе да отац у последње три године не поштује сатницу преузимања детета из вртића чиме се ремети његово функционисање у ... установи. Дете је уписано у две основне школе на различитим територијама, јер је отац уписао дете у школу на ..., иако оно живи са мајком на ..., па је понашање оца дефинисано борбом за старатељство у односу на малолетно дете и у функцији дискредитације мајке у улози старатеља, а не ради заступања најбољих интереса детета. Дато је мишљење да је у најбољем интересу детета да се повери мајци на самосталну негу, бригу и старање, што је и коначан предлог и мишљење и да суд размотри изрицање привремене мере за заштиту од насиља у породици (по основу датог извештаја групе за координацију и сарадњу са подручја Другог основног јавног тужилаштва поводом кривичне пријаве мајке за кривично дело одузимање малолетног лица – отац није вратио дете мајци у тачно одређено време одлуком суда) и предлог да отац буде делимично лишен родитељског права (због задржавања пасоша и здравствене књижице). Према налазу и мишљењу Градског центра за социјални рад – Одељење Вождовац од 28.03.2022. године, допуњеном мишљењем од 13.12.2022. године, које је рађено на основу информативно-дијагностичког интервјуа са мајком детета, анализе документације, теренске посете, опсервације односа и тимских консултација процене родитељских компетенција и социјално-економских прилика оца, као и теренске посете и опсервације односа детета и оца од стране Одељења Нови Београд, произилази да тужени поседује општу родитељску подобност, аутентичну мотивацију да преузме малолетног ВВ на непосредно старање и повољно социо-економске услове за боравак и живот детета, уз уочен „комотан“ однос према договорима и мерама суда и несхватање у довољној мери важности одлуке другог родитеља и сарадње са мајком, па је дато мишљење да је у најбољем интересу малолетног ВВ да буде поверен мајци на самостално вршење родитељског права, уз предложени модел одржавања личних контаката детета са оцем. У налазу и мишљењу Клиничког центра Војводине – Клинике за психијатрију од 29.03.2022. године дат је закључак да су оба родитеља глобално очуване родитељске подобности, при чему су присутна извесна ограничења код обоје у смислу неустављања адекватне међуродитељске сарадње и комуникације у чијој основи је међусобно неповерење у компетенцију и мотивацију другог родитеља и неразрешени конфликти партнерске реализације. Имајући у виду обележја родитељског функционисања оба родитеља – одлике њиховог васпитног стила и да је васпитни стил мајке актуелно прилагођенији школском узрасту детета у смислу успостављања правила, рутине, испуњавања обавеза, оријентације на школско постигнуће и мање изражен протективни односно интрузивни приступ о бризи детету, те узраст и развојне потребе детета, дато је мишљење да је у најбољем интересу малолетног детета да старатељство над њим буде поверено мајци, а да одржава континуиране односе са туженим оцем, уз широк предложен модел виђања са оцем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је у најбољем интересу малолетног детета да буде поверено мајци на самостално вршење родитељског права, па су одлучили првостепени, као у ставу другом, шестом и осмом изреке, а другостепени као у ставу првом изреке пресуде.

Врховни суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је одлучено да се малолетно дете парничних странака повери мајци на самостално вршење родитељског права.

Према члану 3. став 1. Конвенције о правима детета (Закон о ратификацији конвенције Уједињених Нација о правима детета „Службени лист СФРЈ“ – Међународни уговори бр. 15/90 и „Службени лист СРЈ“ – Међународни уговори бр. 4/96 и 2/97) у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја су најбољи интереси детета без обзира на то да ли их предузимају јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Државе чланице се обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законитих старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и предузимајући у том циљу све потребне законодавне и административне мере (став 2.). Ова обавеза преузета је чланом 6. став 1. Породичног закона којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета.

Према члану 77. Породичног закона прописани су услови за самостално вршење родитељског права тако што је у ставу 3. прописано да један родитељ врши сам родитељско право на основу одлуке суда када родитељи не воде заједнички живот, а нису закључили споразум о вршењу родитељског права. У спору за заштиту детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета по члану 266. став 1. наведеног закона, а пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу односно лишењу родитељског права суд је дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима (члан 270. ПЗ).

Побијана пресуда донета је у складу са наведеним одредбама Породичног закона и Конвенције о правима детета, као и елементима за процену најбољег интереса детета, које између осталог чине узраст и пол детета, зрелост детета, потребе детета (васпитање, становање, исхрана, одевање, здравствена брига и друго) и способност родитеља да задовољи утврђене потребе детета. Супротно наводима ревизије, овај суд сматра да су приликом доношења одлуке о поверавању малолетног дета, нижестепени судови правилно проценили најбољи интерес малолетног детета у смислу чланова 6. и 266. став 1. Породичног закона, прихватајући стручно мишљење органа старатељства и налаз и мишљење Клиничног центра Војводине – Клинике за психијатрију, на основу члана 270. наведеног закона. Мајка поседује родитељски капацитет и адекватно препознаје и задовољава емоционалне, базичне и развојне потребе малолетног детета, препознаје улогу

и значај другог родитеља, њен интерес као родитеља је усмерен на субјективну и објективну добробит детета, док отац наглашава родитељску мотивацију, али пре свега потенцира здравствено стање мајке, чињеницу да он располаже бољим животним могућностима и на тај начин своју родитељску компетенцију поткрепљује дисквалификујући улогу и значај тужиље – мајке, што није у интересу детета.

Код изнетог, нису основани наводи ревизије којима се оспорава садржина мишљења органа старатељства и Клиничког центра Војводине – Клинике за психијатрију и њихов предлог да се дете повери мајци на самостално вршење родитељског права, с обзиром да су нижестепени судови приликом одлучивања, мишљење органа старатељства и Клиничког центра Војводине – Клинике за психијатрију да се малолетни ВВ повери мајци на самостално вршење родитељског права, ценили свеобухватно у погледу битних чињеница довољних за одлуку о вршењу родитељског права и у склопу свих околности конкретног случаја. Поред тога, када је у питању најбољи интерес детета, суд опредељују околности које се тичу узраста и пола детета, потреба детета, као и способност родитеља да задовоље потребе детета, што су нижестепени судови, супротно ревизијским наводима, на правилан начин ценили и за своју одлуку дали довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Осталим ревизијским наводима се непосредно или посредно оспорава чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог Закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за вршење родитељског права. Чињенични наводи туженог не доводе у сумњу правилност примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**